

Babamız!

Birçok insan babasıyla sadece bir baba-evlat ilişkisi içinde olur: Beraber yemek yer, konuşur, şakalaşır, gezer-görür. Biz seninle bunları çok şükür doya doya muazzam bir sevgi yumağı içinde yaşadık. Ancak, bizim, senin ve annemin yetiştirmenizden kaynaklanan önemli bir ayrıcalığımız var: Biz, aynı zamanda seninle meslektaşız; durmadan öğreniyoruz ve öğretiyoruz. Bu özelliğimizden hayatımızın her döneminde büyük gurur ve eşsiz mutluluk duyduk.

Yetiştirdiğin birçok kıymetli akademisyen daima bize senin kızın olmanın ne kadar özel bir sorumluluk olduğunu anlattı. Senden çok şey öğrendik, bizi biz yapan sensin. Gerek akademik bilgi, gerekse prensipler, davranışlar, değerlendirmeler, hoşgörü ve sabır. Ama en önemlisi doğru bildiğin yolda susmadan, yılmadan yürümek ve yürütmek.

Sen 80’li yıllarında bile hiç yaşlı olmadın! Attığım her adımda aktif olarak hep yanımda oldun: Seninle birlikte senelerce el ele dersler verdik, imtihanlar değerlendirdik, gençler yetiştirdik çocuklarımız gibi, seninle birlikte konferanslara katıldık, konferanslar düzenledik, seninle birlikte makaleler, kitaplar yazdık. Akademik hayatımın hoca olarak ilk tecrübelerini ve ilk mutluluklarını seninle tattım.

Bundan sonra da bizler ve kardeşim, açtığın yolda durmadan, yorulmadan, yaşlanmadan yürüyeceğiz, tıpkı senin gibi. Torunlarını da bu yolda yetiştireceğiz; onlara ve Türk gençliğine verdiğin en güzel armağan olan “Anılar ve Analizler” kitabının ışığında... Fakat şunu da herkes biliyor ki senin gibi bir insan bu dünyaya nadiren geliyor.

Ayşen HİÇ GENCER ve Alp HİÇ GENCER